

Statsrådets skrivelse till riksdagen om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden

Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden av den 25 maj 2016 och promemorian om förslaget skickas enligt 96 § 2 mom. i grundlagen till riksdagen.

Helsingfors den 1 september 2016

Kommunikationsminister Anne Berner

Regeringsråd Laura Eiro

KOMMUNIKATIONSMINISTERIET

PROMEMORIA

EU/2016/1044

1.9.2016

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM ÄNDRING AV DIREKTIV 2010/13/EU OM SAMORDNING AV VISSA BESTÄMMELSER SOM FASTSTÄLLS I MEDLEMSSTATERNAS LAGAR OCH ANDRA FÖRFATTNINGAR OM TILLHANDAHÅLLANDE AV AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER, MOT BAKGRUND AV ÄNDRADE MARKNADSFÖRHÅLLANDEN

1 Allmänt

Den 25 maj 2016 gav kommissionen sitt förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2010/13/EU om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden (COM(2016) 287 final).

Förslaget kompletterar gällande EU-lagstiftning, i synnerhet direktiv 2000/31/EG om e-handel, direktiv 2003/33/EG om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror, direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder och direktiv 2011/93/EU om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi.

Direktivet om audiovisuella medietjänster innehåller i sin nuvarande form bestämmelser för både tv-sändningar och audiovisuella medietjänster på begäran. Direktivet om audiovisuella medietjänster har skapat en grund för den europeiska inre marknaden för audiovisuella medietjänster. Det har harmoniserat medlemsstaternas bestämmelser för den audiovisuella branschen och underlättat erbjudandet av audiovisuella medietjänster överallt i EU utgående från principen om ursprungsland. Syftet med direktivet har varit att främja kulturell mångfald, säkerställa tillräckligt konsumentskydd och trygga mångfalden i media. Direktivet om audiovisuella medietjänster är inte tillämpligt på användarproducerat innehåll som erbjuds på videodelningsplattformar, eftersom leverantörerna av dessa plattformstjänster ofta inte har något redaktionellt ansvar för det innehåll som laddas upp på plattformarna. I många fall omfattas dessa tjänster av direktiv 2000/31/EG om e-handel, eftersom de utgör informationssamhällets tjänster.

2 Bakgrund och mål

Europeiska kommissionen gav den 1 december 2015 ett meddelande om en strategi för en inre digital marknad (COM(2015) 192 final). I strategin om en intern digital marknad föreslås direktivet om audiovisuella medietjänster uppdateras genom att beakta förändringar på marknaden, i konsumtionen och inom tekniken. Enligt strategin ska kommissionen lägga fokus på direktivets tillämpningsområde och utformningen av bestämmelser som gäller alla marknadsaktörer och skydd av minderåriga samt reklambestämmelser. Enligt denna förpliktelse och genom att följa kraven på bättre författningspraxis har kommissionen genomfört en efterhandsutvärdering av direktivet om audiovisuella medietjänster inom kommissionens program Refit (Regulatory fitness and performance) som har som målsättning att förenkla EU-lagstiftningen och minska kostnaderna som förorsakas av reglementeringen. I efterhandsutvärderingen bedömdes direktivets resultat, effektivitet, betydelse, konsekvens och mervärde inom EU, och delområden där bestämmelserna kunde förenklas utan att försvaga direktivets mål lyftes fram.

Bakgrunden till kommissionens direktivförslag är att förhållandena inom audiovisuell media snabbt förändras. Tv-tjänster och medietjänster som erbjuds via Internet närmar sig hela tiden varandra. Konsumenterna tittar på allt mer audiovisuellt innehåll via smart- eller hybrid-tv och bärbara apparater. I synnerhet unga konsumenterna tittar på videor via Internet, och innehållet är delvis producerat av användarna själva. De traditionella sändningarna har fortfarande en stark ställning i EU sett till tittarantal, reklaminkomster och investeringar i innehållet. Nya affärsverksamhetsmodeller håller dock på att uppkomma. De traditionella tv-bolagen utvidgar sin verksamhet till webben och nya aktörer, som erbjuder audiovisuellt innehåll på Internet (t.ex. leverantörer av beställvideotjänster och videodelningsplattformar), stärker sin ställning och konkurrerar om samma tittare. Det tillämpas dock olika bestämmelser och olika nivåer av konsumentskydd på tv-sändningar, video på begäran och innehåll som användarna producerar.

Enligt förslagen är de allmänna målen med revisionen av direktivet om audiovisuella medietjänster att 1) förbättra konsumenternas och de minderårigas skydd, 2) garantera jämlika verksamhetsförutsättningar, upprätthålla den inre marknadens enhet och 3) förbättra rättssäkerheten samt förenkla lagstiftningen. I förslaget försöker man förbättra konsumenternas och de minderårigas skydd genom att ålägga videodelningsplattformarna att införa tillbörliga åtgärder för att skydda minderåriga från skadligt innehåll och skydda alla medborgare för näthat. Man försöker garantera jämlika verksamhetsförutsättningar och en enhetlig inre marknad genom att skapa effektivare och rättvisare regler för att främja europeiskt innehåll, skydda minderåriga vad gäller video på beställning, genom att förenkla och förtydliga reglerna om principen om ursprungsland samt säkerställa att bestämmelserna är enhetliga inom EU. Enligt förslaget försöker man förenkla lagstiftningen genom att göra regleringen av reklam flexiblere och tydligare.

3 Förslagets huvudsakliga innehåll

I förslaget skulle direktivet fortsatt bygga huvudsakligen på ett förenhetligande av miniminivån. Graden av förenhetligande skulle dock höjas genom att stärka oberoendet hos de nationella myndigheter som reglerar den audiovisuella branschen. Förslaget strävar dessutom till att garantera mångfald i medierna.

Principen om ursprungsland som är en huvudprincip i direktivet upprätthålls i kommissionens förslag och stärks genom att förenkla reglerna om vilket land jurisdiktionen tillhör, och genom att förbättra undantagsmekanismer för fall där det beviljas befrielse från bestämmelserna.

Kommissionen föreslår att direktivets tillämpningsområde ska utvidgas så att de till vissa delar täcker sådana videodelningstjänster som inte har leverantörsansvar för innehåll som sparas på tjänsten, men som organiserar innehållet i fråga på olika sätt. Direktivet om audiovisuella medietjänster är för tillfället inte tillämpligt på användarproducerat innehåll som erbjuds på videodelningsplattformar, eftersom leverantörerna av dessa tjänster ofta inte har något redaktionellt ansvar för det innehåll som lagras på plattformarna. I många fall omfattas dessa tjänster av direktiv 2000/31/EG om e-handel, eftersom de utgör informationssamhällets tjänster. Enligt direktivförslaget skulle direktivet om audiovisuella tjänster i fortsättningen ålägga medlemsstaterna att inom sitt ansvarsområde se till att leverantörer av videodelningsplattformar vidtar ändamålsenliga åtgärder, företrädesvis genom samreglering, för att i) skydda minderåriga från skadligt innehåll, och ii) skydda samtliga medborgare från uppmaning till våld eller hat (artikel 28a). I förslaget fastställs även vad dessa åtgärder kan innebära. Systemet skulle vara förenligt med undantaget från ansvar för leverantörer av värdtjänster enligt artikel 14 i direktivet om e-handel, i den mån som bestämmelsen är tillämplig i det enskilda fallet, eftersom dessa skyldigheter avser leverantörens ansvar på det organisatoriska området och inte i sig medför

något ansvar för eventuell olaglig information som lagras på plattformarna. Medlemsstaterna skulle inte kunna kräva att leverantörer av videodelningstjänster som hör till jurisdiktionen tillämpar strängare åtgärder än vad som föreskrivs i direktivet. Detta skulle ändå inte begränsa åtgärder som medlemsstater i enlighet med direktivet om e-handel kan tillämpa på olagligt innehåll som sparats på plattformarna i fråga.

I det justerade direktivet skulle regleringen av traditionell tv-verksamhet och videodelningstjänster förenhetligas vad gäller normerna om skydd av minderåriga. Detta innebär att program som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling i fortsättningen enbart ska finnas tillgängliga på ett sådant sätt att minderåriga normalt inte hör eller ser dem. Kravet skulle gälla både dem som bedriver traditionell tv-verksamhet och leverantörer av medietjänster på beställning.

I det justerade direktivet skulle man dessutom förlita sig på mer rättvisa verksamhetsförutsättningar för att främja europeiska produktioner genom att ålägga beställningsvideotjänster att reservera en andel på minst 20 procent för europeiska produktioner i programutbudet och säkerställa att de framhävs (artikel 13). Medlemsstaterna skulle också få kräva att leverantörer av beställda audiovisuella medietjänster under deras jurisdiktion bidrar finansiellt till europeiska produktioner genom att fastställa finansieringsandelar (direkta investeringar eller betalningar till nationella fonder inom filmbranschen) för beställningstjänster inom sin egen jurisdiktion och på vissa villkor på beställningstjänster i andra medlemsstater som betjänar den egna nationella publiken. För att säkerställa att åläggandet att främja europeiska produktioner inte försvagar marknadsutvecklingen och att nya aktörer kommer in på marknaden, får kraven i fråga inte tillämpas på företag som inte har någon betydande närvaro på marknaden. Detta skulle i synnerhet gälla företag med liten omsättning.

Enligt direktivförslaget ska medlemsstaterna i fortsättningen kunna garantera att de nationella regleringsmyndigheterna är juridiskt åtskilda från andra offentliga organ och industrin, så att man kan säkerställa att de beslut de fattar är opartiska (artikel 30). Medlemsstaterna ska dessutom bland annat säkerställa att de oberoende nationella regleringsmyndigheterna har separata årliga budgeter. Medlemsstaterna ska dessutom säkerställa att de nationella regleringsmyndigheterna har tillräckliga ekonomiska resurser och personalresurser för att sköta de uppgifter som tilldelats dem. Kommissionen motiverar sitt förslag med att regleringsmyndigheterna för den audiovisuella branschen har en central roll i att utforma och upprätthålla mediebranschens inre marknad. Genom förslaget stärks även europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (ERGA) och dess roll genom att gruppen får nya uppgifter med att ge råd till och bistå kommissionen i dess arbete att säkerställa ett enhetligt genomförande av direktivet i alla medlemsstater. Till följd av detta kommer kommissionens beslut av den 3 februari 2014 om inrättande av europeiska gruppen av regleringsmyndigheter att upphävas när direktivet träder i kraft.

Förslaget anses uppnå balans mellan konkurrenskraft och konsumentskydd. Å ena sidan ger det alla audiovisuella medietjänster mer flexibilitet när det kommer till produktplacering och sponsring och ökar flexibiliteten för TV-sändningar. Andelen tv-reklamslag och teleshoppinginslag som får förekomma per timme har ersatts med högst 20 procent under perioden mellan 7.00 och 23.00 (artikel 23). Filmer producerade för tv, biograffilmer och nyhetsprogram får avbrytas oftare (artikel 20) och enstaka reklamslag är tillåtna (artikel 19). Å andra sidan stramas reglerna åt i det justerade direktivet vad gäller att skydda minderåriga från osaklig audiovisuell kommersiell kommunikation om livsmedel som innehåller mycket fett, salt och socker samt alkoholdrycker, vid behov genom att uppmuntra unionsuppförandekoder (artikel 6a).

I december 2015 antog kommissionen ett förslag till europeisk rättsakt om tillgänglighet, där tillgänglighetskrav fastställs för ett stort antal produkter och tjänster, inklusive audiovisuella medietjänster. Därför föreslår kommissionen att tillgänglighetsbestämmelserna stryks ur direktivet om audiovisuella medietjänster. Kommissionen ska underlätta koordineringen av uppförandekoderna på EU-nivå. En mekanism för klagomål och prövning bör införas på nationell nivå. Direktivet innehåller även specificerande bestämmelser om tidsfrister och förfaranden.

4 Förslagets rättsliga grund och subsidiaritetsprincipen

Rättslig grund

Direktivet om audiovisuella medietjänster bygger på EU:s befogenheter att samordna medlemsstaternas lagar för att säkra friheten att tillhandahålla tjänster på den inre marknaden (artikel 53.1 i EUF-fördraget jämförd med artikel 62 i EUF-fördraget). Direktivförslaget skulle ha samma rättsliga grund som det ursprungliga direktivet om audiovisuella medietjänster 2010/13/EU.

Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Enligt subsidiaritetsprincipen agerar EU i ärenden inom ramen för delad behörighet enbart om medlemsstaterna inte nationellt kan uppnå målen på ett tillbörligt sätt, utan de kan uppnås bättre på EU-nivå.

Enligt förslaget växer den audiovisuella marknads EU-dimension hela tiden, framför allt genom onlinetillväxt och det faktum att tv-kanalerna blir mer och mer internationella. Vid utgången av 2013 fanns det 5 141 tv-kanaler (lokala kanaler och fönster oräknade) som var etablerade i EU. Av dessa var nästan 1989 riktade mot utländska marknader (antingen inom eller utom EU). Andelen har ökat från 28 procent år 2009 – genomförandeåret för direktivet som föreslås ändras – till 38 procent år 2013. I genomsnitt 31 procent av de tjänster för video på begäran som finns tillgängliga i medlemsstaterna var etablerade i ett annat EU-land (2015). Detta understryker att det fortfarande finns ett mervärde i EU-åtgärder.

Enligt förslaget skulle direktivet huvudsakligen reglera den miniminivå som ska följas inom unionen, vilket möjliggör strängare nationella bestämmelser. Därmed kommer medlemsstaterna att kunna ta hänsyn till sina nationella omständigheter. Kommissionen anser att förslaget överensstämmer med subsidiaritetsprincipen eftersom man allmänt eftersträvar att förenhetliga miniminivån och förbättrar undantags- och kringgåendemekanismerna.

Förslaget innehåller dock även helt harmoniserande bestämmelser, varvid enskilda bestämmelser innehåller enhetlig reglering som ska följas i EU och som det inte är möjligt att ha avvikande nationella bestämmelser om. De helt harmoniserande bestämmelserna omfattar den föreslagna artikeln 28a som fastställer åtgärder för leverantörer av videodelningsplattformar. Enligt kommissionen är det i enlighet med subsidiaritetsprincipen att utvidga direktivets tillämpningsområde så att det i fortsättningen även omfattar videodelningsplattformar, eftersom EU:s åtgärder säkerställer följdriktighet i förhållande till tjänster som redan hör till tillämpningsområdet. Kommissionen anser att de helt harmoniserande bestämmelserna behövs för det här delområdet eftersom det förhindrar eventuell oenhetlighet till följd av nationella åtgärder.

Proportionalitetsprincipen

Enligt proportionalitetsprincipen får innehållet i och omfattningen av EU:s åtgärder inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i fördragen.

Enligt kommissionen motsvarar det proportionalitetsprincipen eftersom det bevarar miniminivån för harmonisering och samarbetsmekanismer. I det föreslagna direktivet rekommenderas samreglering och självreglering i synnerhet när det gäller skydd av minderåriga, förebyggandet av näthat och kommersiell kommunikation. Sådana här system anses vara accepterade i stor utsträckning bland centrala aktörer och anses möjliggöra effektiv tillsyn av att bestämmelserna följs.

5 Förslagets konsekvenser

Kommissionens konsekvensbedömning

Kommissionen ordnade ett omfattande samråd om justeringen av direktivet om audiovisuella medietjänster mellan den 30 juli och den 6 september 2015 under rubriken "AVMSD – a media framework for the 21st century". De viktigaste resultaten från samrådet var följande: 1) bestämmelserna om direktivets tillämpningsområde ansågs behöva ändras, även om det inte fanns någon entydighet vad gäller vägen framåt, 2) en ökad samsyn om att de nationella regleringsmyndigheternas oberoende måste säkras, 3) stöd bland intressenterna för att inte förändra principen om ursprungsland, sändningsplikt/sökbarhet, tillgänglighet samt bestämmelser om evenemang av särskild vikt för samhället, korta nyhetsinslag och rätten till genmäle och 4) ingen tydlig samsyn bland intressenterna om kommersiella meddelanden, skydd av minderåriga eller främjande av europeiska produktioner.

I Refit-utvärderingen specificerades tre centrala problem: otillräckligt skydd av minderåriga och konsumenter på videodelningsplattformar, avsaknad av jämlika verksamhetsförutsättningar mellan linjära tv-sändningar och beställningstjänster och svagheter på inre marknaden samt att bestämmelserna om kommersiell kommunikation inte längre motsvarar sitt syfte. I Refit-utvärderingen konstaterade man även att det går att förenkla tillvägagångssätten när det gäller tillämpningen av principen om ursprungsland och vissa bestämmelser om kommersiell kommunikation.

Kommissionens konsekvensbedömning (SWD(2016) 168 final) har gjorts parallellt med efterhandsutvärderingen av direktivet om audiovisuella medietjänster inom Refit-programmet. Den allmänna slutsatsen av konsekvensbedömningen är att målsättningarna för direktivet om audiovisuella medietjänster fortfarande är aktuella. Om direktivet skulle upphävas skulle den audiovisuella inre marknaden splittras, eftersom tjänsteleverantörerna inte längre skulle ha nytta av principen om ursprungsland och skulle tvingas följa lagstiftningen och förvaltnings-systemen i 28 olika medlemsländer. Detta skulle höja kostnaderna och minska intresset för att erbjuda gränsöverskridande tjänster, i synnerhet till små medlemsländer. Konsumenternas valmöjligheter när det kommer till innehåll skulle således minska.

Enligt konsekvensbedömningen kommer de eventuella ändringarna av direktivet att ha störst inverkan på de nationella tillsynsmyndigheterna, dem som håller på med offentliga tv-sändningar, kommersiella tv-bolag, tjänster som går att beställa (catch up-tjänster, tjänster för video på beställning, nyhetsportaler), videodelningsplattformar (hör för tillfället inte till direktivets tillämpningsområde), självregleringsorgan, konsumenter, reklamakare och reklambyråer (i synnerhet inom kommersiell kommunikation) samt oberoende producenter och distributörer (i synnerhet i främjandet av europeiska produktioner).

Enligt artikel 30 i direktivet ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att förse varandra och kommissionen med den information som är nödvändig för att tillämpa detta direktiv, framför allt genom sina behöriga oberoende tillsynsorgan. Bestämmelsen förpliktar inte medlemsstaterna att säkerställa att de nationella tillsynsorganen är självständiga och beroende, utan det är bara i samarbetet mellan medlemsstater som de oberoende tillsynsorganens roll uppmärksammas. I det offentliga samrådet 2015 ansåg en överlägsen majoritet av de svarande att de nationella tillsynsorganens oberoende var viktigt för att uppnå målen med direktivet. Kommissionen tolkade svaren som att artikel 30 i sin nuvarande form inte är av betydelse. Kommissionen anser att bestämmelserna i artikel 30 bör stärkas för att säkerställa effektivt verkställande och enhetlig tillämpning av direktivet.

Konsekvenser för Finlands lagstiftning

Förslaget skulle ha konsekvenser för Finlands lagstiftning. Det gällande direktivet har införts i Finlands lagstiftning genom informationssamhällsbalken. Till följd av en ändring av direktivet skulle lagen behöva granskas i sin helhet, till exempel vad gäller tillämpningsområde, definitioner och bestämmelser om reklam. Till exempel borde man stryka förbudet i lagen mot enstaka reklaminslag. Även förbudet mot produktplacering borde strykas på grund av ändringen i direktivet. Förslaget inverkar även på lagen om bildprogram (710/2011) och kan även ha konsekvenser för lagen om yttrandefrihet i masskommunikation (460/2003). Direktivförslaget skulle inte inverka på medlemsstaternas rätt att finansiera radio och tv i allmänhetens tjänst eller definitionen av public service-förpliktelsen. Direktivförslaget skulle inte heller inverka på exempelvis tillståndsbestämmelserna.

Andra konsekvenser

De huvudsakliga kostnaderna för förslaget skulle drabba beställningstjänster och videodelningsplattformar. De skulle huvudsakligen ha att göra med verkställandet av bestämmelser som förbättrar konsumentskyddet. Dessa kostnader skulle dock minska tack vare att de stora videodelningsplattformarna enligt sin verksamhetspolitik redan har genomfört frivilliga åtgärder för att skydda konsumenterna.

De viktigaste konsekvenserna för de nationella budgeterna och myndigheterna skulle bero på genomförandet av samregleringen av skyddet av minderåriga på videodelningsplattformar samt det kravet att garantera att de nationella tillsynsorganen är oberoende och att de uppfyller minimikraven. I det sistnämnda fallet skulle konsekvenserna bero på i vilken utsträckning de nationella tillsynsorganen redan uppfyller dessa krav. I kommissionens konsekvensbedömning har det konstaterats att enligt observationer från gruppen av europeiska regleringsmyndigheter (ERGA) har fem EU-länder, varav ett är Finland, nationella myndigheter som inte helt uppfyller direktivets krav på oberoende antingen rättsligt, eftersom de styrs och övervakas av ett ministerium, eller funktionellt, eftersom de omfattas av medlemsstatens regerings budgetkontroll. I Finland fungerar Kommunikationsverket och Nationella audiovisuella institutet som nationella myndigheter som reglerar den audiovisuella branschen.

Även om penningspelstjänster utesluts från direktivets tillämpningsområde, möjliggör gränsoverskridande programutbud att utländska penningspel som strider mot Finlands lotterilag marknadsförs. Detta orsakar i synnerhet olägenheter för målsättningen att kanalisera efterfrågan på penningspel till det övervakade inhemska penningspelsutbudet med högt konsumentskydd.

6 Ålands ställning

Enligt 18 § 20 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet lagstiftningsbehörighet i fråga om postväsendet samt rätt att utöva rundradio- och televisionsverksamhet inom landskapet med de begränsningar som följer av 27 § 4 punkten.

7 Nationell behandling av förslaget och behandling i EU

Kommissionens förslag har genomgått ett skriftligt förfarande den 6–14 juni 2016 och utkastet till statsrådets U-skrivelse den 30 juni till den 5 augusti 2016 i kommunikationssektorn och sektor 31 vid avdelningen för EU-ärenden.

Behandlingen av förslaget i rådets arbetsgrupp för audiovisuella medietjänster har inletts den 8 juni 2016. Förslaget lades fram för Europaparlamentet den 21 juni 2016. Ansvarsutskottet i Europaparlamentet är utskottet för kultur och utbildning (CULT) (föredragande Sabine Verheyen och Petra Kammerevert)

Dessutom behandlas förslaget vid sammanträdet för samkommittén för direktivet om audiovisuella medietjänster.

8 Statsrådets ståndpunkt

Statsrådet understöder en översyn av direktivet om audiovisuella medietjänster i en förändrad verksamhetsmiljö och främjande av den inre digitala marknaden. Statsrådet stöder målsättningarna i direktivförslaget att förenhetliga bestämmelserna om audiovisuella medietjänster så att förändringar på marknaden, i konsumtionen och inom tekniken tas i beaktande.

Statsrådet anser att diskrepansen i bestämmelserna om traditionella tv-tjänster och medietjänster som erbjuds via internet främst ska åtgärdas genom att upphäva det gamla tv-regelverket. Den återstående regleringen bör vara så teknikneutral som möjligt och rikta sig jämnt till alla aktörer, oavsett vilket sätt de distribuerar innehåll på. Det är inte ändamålsenligt att betunga medietjänster på internet som delvis fortfarande utvecklas med detaljerade bestämmelser.

Principen om ursprungsland är fortsatt en central grundprincip i direktivet. Statsrådet understöder bevarandet av principen om ursprungsland samt att jurisdiktionsbestämmelserna görs tydligare och enklare.

I princip anser statsrådet inte att det är ändamålsenligt att det är ändamålsenligt att utvidga tillämpningsområdet för direktivet om audiovisuella medietjänster till videodelningsplattformar och anser att plattformarna bör regleras i andra sammanhang än i förslaget till direktiv om audiovisuella medietjänster. Att skydda minderåriga från skadligt innehåll och skydda alla medborgare från näthat är mål som i sig är värda att understödja. Statsrådet anser dock inte att direktivet om audiovisuella medietjänster är rätt plats för reglering av videodelningsplattformar, eftersom det till tillämpningsområdet för direktivet till andra delar hör endast sådana audiovisuella tjänster som tjänsteleverantören har redaktionellt ansvar för programinnehållet för. Det bör även noteras att tillsyn av den föreslagna regleringen av videodelningsplattformar är svår och ökar de nationella myndigheternas administrativa börda. Det skulle vara utmanande att skapa gemensamma europeiska kriterier för att definiera skadligt innehåll för minderåriga och näthat samt att få till stånd en gemensam tillämpningspraxis. Istället för tillsyn av

videodelningsplattformar borde kritisk medieläskunnighet och mediefostran främjas i medlemsstaterna.

Statsrådet anser att penningspelstjänster ska även i fortsättningen lämnas utanför direktivets tillämpningsområde. Statsrådet anser att det är viktigt att Europeiska unionen vidtar lagstiftningsåtgärder för att skapa sådan särskild lagstiftning i fråga om marknadsföring av speltjänster enligt vilken den mottagande medlemsstatens lagstiftning ska tillämpas på marknadsföringen. I sin resolution (2012/2322(INI) av den 10 september 2013 bad Europaparlamentet kommissionen undersöka vad som kan göras för att förhindra att företag som är etablerade i en annan medlemsstat marknadsför penningspelstjänster elektroniskt, till exempel via satellit-tv eller reklamkampanjer i medlemsstater där de inte har tillstånd att erbjuda sina tjänster. Statsrådet anser det viktigt att detta mål i parlamentets resolution främjas aktivt.

Kommissionens förslag att lätta på regleringen av reklam och göra den flexiblare är ett steg i rätt riktning, men med tanke på förändringarna i verksamhetsmiljön är det i princip otillräckligt. Statsrådet stöder kommissionens förslag om att göra regleringen av produktplacering och sponsring samt regleringen av reklamens kvantitet flexiblare. Det riktas dock fortsatt detaljerad reglering mot traditionell tv-verksamhet, och enligt statsrådet borde den lättas upp mer än vad som föreslagits för att öka konkurrenskraften i mediebranschen och göra verksamhetsmiljön mer balanserad.

Enligt direktivförslaget skulle de kvantitativa kvoterna för europeiska produktioner bevaras som de är nu för traditionella tv-aktörer och för tjänster för video på beställning presenteras en ny kvantitativ kvot för europeiska produktioner på 20 procent. Olika stora kvoter ställer tjänsteleverantörerna i olika ställning gentemot varandra och åtgärdar inte väsentligt diskrepansen i regleringen. Statsrådet anser det viktigt att främja europeisk och framförallt den inhemska audiovisuell produktion och kultur och att erbjuda publiken, enligt det fokus på främjandet av kulturens mångfald som anförs i direktivförslaget, men anser att tillämpningen av kvantitativa kvoter inte borde vara det främsta sättet att främja europeiskt innehåll. Produktionen och spridningen av europeiskt audiovisuellt innehåll kan också främjas genom andra metoder som är flexibla för leverantörerna, till exempel genom pluralistiskt och mångsidigt europeiskt innehåll i allmännyttig verksamhet.

Statsrådet anser det viktigt att bestämmelsen om tillgänglighet för audiovisuella tjänster inte slopas ur direktivet om audiovisuella medietjänster, eftersom dess främsta syfte är att trygga yttrandefriheten. Kommissionens målsättning att försöka undvika överlappande bestämmelser är i sig värt att understöda, men den är för tidig, eftersom den allmänna bestämmelsen om tjänsters tillgänglighet på unionsnivå bara är i beredningsskedet och det är osäkert hur omfattande dess tillämpningsområde kommer att vara. Statsrådet anser att specialbestämmelsen om tillgänglighet inte ska slopas, åtminstone inte förrän den allmänna bestämmelsen har trätt i kraft.

Statsrådet anser att bestämmelserna i direktivförslaget om att tillsynsorganet ska vara oberoende är onödigt detaljerade och att det delvis är otydligt vad de innebär. Målsättningarna för de föreslagna bestämmelserna bör understödas, men i den fortsatta behandlingen av direktivförslaget bör man fundera närmare på om dessa mål kan uppnås genom mer allmän reglering. Statsrådet förhåller sig reserverat till ett stärkande av den roll europeiska gruppen av regleringsmyndigheter (ERGA) har och anser att förslaget onödigt skulle öka både de nationella myndigheternas och företagens administrativa börda. Statsrådet förhåller sig på ovan nämnda grunder även reserverat i förhållande till detaljerade förslag om bestämmelser om tidsfrister och förfaranden.